

معرفی چند هنرمند صاحب سبک در عکاسی به بیانی دیگر

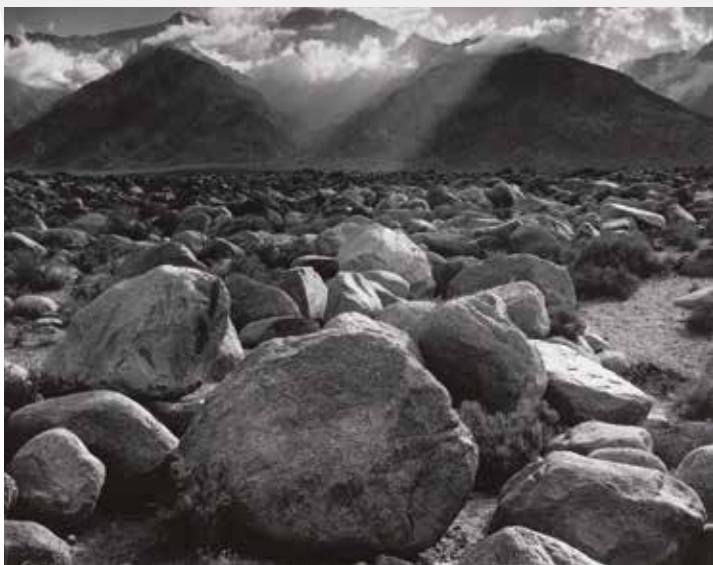
اعظم لاریجانی

سبک (style) روشی است که هنرمند موضوع مورد نظرش را به تصویر می کشد و شیوه‌ای که دیدگاه خود را بیان می کند. در واقع یک ویژگی مشترک و مکرر در آثار یک هنرمند سبک او را تعریف می کند. این ویژگی‌ها در استفاده عکاس از فرم، رنگ، موضوع خاص، تکنیک ویژه، زاویه عکسبرداری، استفاده از لنز ویژه و ... به ظهور می رسد. در آثار عکاسان صاحب سبک یک تداوم منسجم به چشم می خورد. به طوری که کارشان فوراً قابل تشخیص است. سبک‌ها عموماً حاصل شرایط خاص و انتخاب هوشمندانه هنرمند است. سبک حاصل فرایندی است که در آن تاریخ هنر و شرایط خاص در آن شرکت داشته است. برگزیدن سبک ترکیبی از انتخاب‌های متفاوت از سوژه، ابزار و ارائه است. در این مجال به معرفی چند عکاس که شیوه بیان منحصر به فرد خود را داشتند می پردازیم:

این گروه متشکل از چند عکاس جوان از جمله ادوارد وستون، انسل آدامز و ایموجن کانینگم بود که برای تهیه عکس‌هایشان از تنگ‌ترین روزنه دیافراگم یعنی دیافراگم ۶۴ استفاده می کردند. نتیجه این کار ایجاد عکس‌هایی با بالاترین میزان وضوح و دقت بود.

گروه f64

(Barbara Probst)

باربارا پرابست

او با دوربین‌های مختلف، با یک سیستم کنترل از زوایا و فواصل متفاوت به‌طور همزمان از سوژه عکاسی می‌کند. یعنی به‌طور همزمان دکمه شاتر دوربین‌ها زده می‌شود. بدین ترتیب او مجموعه عکس از سوژه خود دارد که در یک عکس واحد به نمایش می‌گذارد. او با این سبک نشان می‌دهد که چقدر آن لحظه‌ها می‌توانند معانی متفاوتی داشته باشند.

دیوید لوینتال (David levinthal)

او از آدمک‌های کوچک عکاسی کرده است. او با چیدمان و نورپردازی خاص خود به بازسازی صحنه‌های مختلف از جمله جنگ افغانستان پرداخته است. در این عکس‌ها او از لنز ماکرو استفاده کرده است و بزرگنمایی ۱:۱ باعث شده است آدمک‌های کوچک و ناچیز به اندازه انسان به نظر برسند. درواقع او به نوعی با گرامی عکاسی شوخی می‌کند به گونه‌ای که جهان را با مقیاس عروسکی به تصویر می‌کشد.

Gilbert and George جرج و گیلبرت

این دو هنرمند بدون هیچ مجسمه‌ای نمایشگاه افتتاح کردند. درواقع آن دو خودشان نقش مجسمه‌های زنده را بازی می‌کردند. و با فیگورهای مختلف فرم‌های متعددی از مجسمه را نمایش می‌دادند. لباس‌های قرن ۱۹، صورت‌های براق و حرکات نمایشی آن‌ها به‌عنوان مجسمه قابل باور بود. با این شیوه بیان آن می‌خواستند بگویند که زندگی ما هنر ماست.

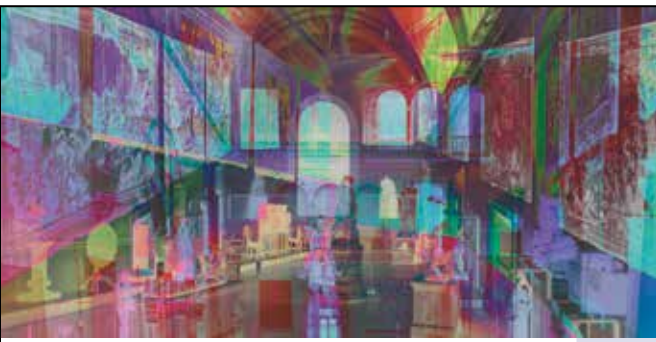
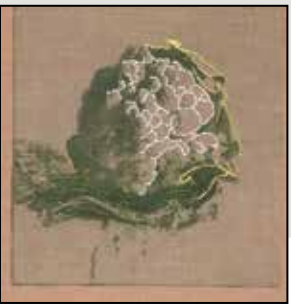
باربارا کروگر

او از عکس دیگر عکاسان استفاده می کند و با اضافه کردن یک عبارت به آن معنای جدید ایجاد می کند.

بتی هان (betty han)

او عکس های خود را روی پرده های بزرگ چاپ می کرد و سپس روی آن گلدوزی می کرد. در این اثر که «جاده و رنگین کمان» نام دارد، او خطوط جاده و رنگین کمان را با نخ های رنگی گلدوزی کرده است. در واقع با این کار او خواسته هنر سطح پایین را با هنر سطح بالا بیامیزد.

جیمز ولینگ (jams welling)

او یک هنرمند مفهومی است که به دلیل عکس های رنگی و دیجیتالی دستکاری شده اش معروف است. او اغلب در مکان هایی که از نظر شخصی یا تاریخی دارای اهمیت بودند عکاسی می کند و سپس عکس ها را با فتوگرام های گوناگون تلفیق می کند. در واقع او ابهام و نوعی شک و تردید را به نمایش می گذارد.

